Küçük Çöl Kedisi

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Çöl Kedisi

Aysel Banu YAVUZAL

Ay ışığında kumların gümüş gibi parladığı çölün kalbinde, küçük bir çöl kedisi yaşardı. Tüyleri soluk kum sarısıydı, üzerinde koyu renkli yumuşak benekler vardı ve kehribar gözleri minik fenerler gibi ışıldardı. Her gece kum tepelerinde tek başına dolaşır, meraklı ve sessiz, rüzgârın fısıltısını dinlerdi. Çöl geniş ve boştu ama küçük kedi kendini hiç yalnız hissetmezdi—henüz değil.

Ay ışıklı bir gecede, çöl kedisi daha önce hiç görmediği iki kayanın arasında bir boşluk buldu. Ötesinde gizli bir bahçe uzanıyordu; orada ay çiçekleri açmış, minik bir dere yumuşakça şarkı söylüyordu. Kedinin küçük yuvarlak kulakları hayretle seğirdi. İçeri süzüldü, kabarık kuyruğu serin kumu süpürüyordu. Her şey pırıl pırıl parlıyordu, sanki bahçe rüyalardan yapılmıştı.

Birden bir hışırtı! Bir ay çiçeğinin arkasından büyülü bir jerboa başını uzattı. Küçücük ve narindi; yumuşak krem tüyleri, kocaman koyu gözleri ve uzun püsküllü bir kuyruğu vardı. Sırtında hafif gümüş bir parıltı iz bırakıyor, alnında minik yıldız şeklinde bir işaret parlıyordu. Jerboa donakaldı, bıyıkları titriyordu. Daha önce hiç çöl kedisi görmemişti.

"Korkma," diye fısıldadı çöl kedisi, hiç kıpırdamadan. Jerboa'nın kocaman koyu gözleri korkuyla açılmıştı ve uzun kuyruğu minik bedenine sımsıkı sarılmıştı. Kaçmaya hazır görünüyordu. Çöl kedisi boynuna bağlı su torbasını hatırladı. Yavaşça, nazikçe torbayı çözdü ve kumun üzerine koydu.

"Biraz su ister misin?" diye sordu çöl kedisi yumuşak bir sesle. Jerboa kımıldamadı. Bunun üzerine çöl kedisi minicik bir adım geri çekildi ve ay kadar sabırla bekledi. Uzun bir süre sonra jerboa'nın burnu seğirdi. Birer küçük sıçrayışla yaklaştı, ta ki torbadan su içebilecek kadar yaklaşana dek. Su serin ve tatlıydı.

Jerboa suyu içti, sonra başını kaldırdı. Kocaman gözleri hâlâ temkinliydi ama bir şeyler yumuşamıştı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı, sesi minik bir çan gibiydi. Çöl kedisi gülümsedi. "Burada olmana sevindim," dedi. O gece ayın altında birlikte oturdular, pek konuşmadılar, sadece ay çiçeklerinin parlayışını izlediler. Güzel bir başlangıçtı.

Ertesi gece çöl kedisi gizli bahçeye geri döndü. Jerboa derenin yanında bekliyordu, gümüş parıltısı ay ışığında belli belirsizdi. "Geri döndün," dedi şaşkınlıkla. "Elbette," dedi çöl kedisi. "Seni görmek istedim." Bahçeyi birlikte keşfettiler, ay çiçeklerinin üzerinden atladılar ve minik yıldızlar gibi dans eden ateş böceklerinin peşinden koştular.

Gün geçtikçe jerboa daha cesur oldu. Çöl kedisine gizli patikaları ve ay çiçeklerinin en uzun boy attığı gizli köşeleri gösterdi. "Şuna bak!" dedi ve uzun arka bacaklarıyla havaya yüksekçe sıçradı, püsküllü kuyruğu arkasından dalgalanıyordu. Çöl kedisi keyifle mırıldandı. "Harikasın!" dedi. Jerboa'nın yıldız şeklindeki işareti biraz daha parladı.

Bir gece, yapraklarını kapatmış bir ay çiçeği kümesi buldular. "Uykuları var," dedi jerboa. "Onlara şarkı söyleyelim," dedi çöl kedisi. Böylece yumuşak bir çöl şarkısı mırıldandılar ve çiçekler yavaşça, tek tek açtı. Jerboa hayretle çöl kedisine baktı. "Sen iyisin," dedi. "Arkadaşım olduğun için mutluyum."

Jerboa'nın hâlâ korktuğu anlar oluyordu. Bir gölge kıpırdadığında çöl kedisinin arkasına saklanırdı. "Sadece bir kelebek," derdi çöl kedisi yumuşakça. "Benim yanımda güvendesin." Jerboa, çöl kedisinin sözlerinin her zaman doğru olduğunu öğrendi. Aralarında güven büyüdü, küçük ve istikrarlı, bir ay çiçeğinin yaprak yaprak açması gibi.

Sonra bir gece jerboa bahçede beklemiyordu. Çöl kedisi her yeri aradı, kehribar gözleri endişeliydi. Sonunda jerboa'yı derenin yanında buldu, kuyruğu dikenli bir çalıya dolanmıştı. Jerboa titriyordu. "Sıkıştım!" diye ağladı. "Endişelenme," dedi çöl kedisi. "Sana yardım edeceğim."

Çöl kedisi yavaşça ve dikkatle çalıştı, dikenleri tek tek kemirip temizledi. "Neredeyse oldu," diye mırıldandı. Jerboa hiç kıpırdamadan durdu, çöl kedisinin nazik patilerine güveniyordu. Son diken de düşünce jerboa kurtuldu. Minik kollarını çöl kedisinin boynuna doladı. "Beni kurtardın!" diye fısıldadı. Çöl kedisi yumuşakça mırıldandı.

O gece jerboa çöl kedisini bahçenin tam kalbine götürdü. Orada, en büyük ay çiçeğinin altında bir söz verdiler. "Suyumu her zaman paylaşacağım," dedi çöl kedisi. "Ben de bahçemi her zaman paylaşacağım," dedi jerboa. Dostlukları ay gibiydi: sessiz, parlak ve hep orada.

O günden sonra çöl geceleri sıcacık ve mutlu hissettirdi. Küçük çöl kedisi ve büyülü jerboa, gece gece ay ışıklı bahçeyi birlikte keşfettiler. Ateş böceklerinin peşinden koştular, ay çiçeklerine şarkı söylediler ve torbadan serin su paylaştılar. Jerboa'nın gümüş parıltısı her zamankinden daha parlak ışıldadı ve yıldız şeklindeki işareti minik bir yıldız gibi pırıldadı.

Diğer çöl canlıları aralarındaki sıcaklığı fark etti. "Nasıl arkadaş oldunuz?" diye sordu meraklı bir kertenkele. Jerboa gülümsedi. "İyilik sayesinde," dedi. "Her seferinde küçük bir iyilikle." Çöl kedisi başını salladı. "Ve güven oradan büyüdü." Dostluğun en büyük hazine olduğunu, herhangi bir gizli bahçeden daha değerli olduğunu biliyorlardı.

Ve böylece, eğer bir gece ay ışığında çölde dolaşırsanız, kulaklarınızı iyi açın. Yumuşak bir mırıltı ve minik bir çan gibi kahkaha duyabilirsiniz. Soluk kum sarısı bir kedi ve parlayan bir jerboa arayın, bahçelerini birlikte keşfediyorlar. Dostlukları, iyiliğin korkuyu güvene dönüştürebileceğini ve güvenin geniş, yalnız çölü sıcacık ve mutlu bir yuvaya çevirebileceğini gösteriyor.